



FAIRPLAY-UL CA ATITUDINE DE VIAȚĂ

De mici intrăm în competiție cu noi înșine, dar mai ales cu ceilalți, respectând sau încălcând regulile, apreciind sau disprețuind competitorii, tratându-i ca pe egalii noștri sau ca pe niște unelte. Ne comportăm fairplay sau faultăm.



Printre valorile olimpismului modern: bucuria aflată în efort, echilibrul dintre corp și minte, soliditatea etc., se numără și fairplay-ul.

În Declarația Comitetului Internațional pentru Fairplay este menționat că „Un sportiv se va comporta în spiritul fairplay-ului atunci când se va gândi și la ceilalți”.

La ceilalți s-a gândit și canotorul canadian, Lawrence Lemieux, când în timpul Jocurilor Olimpice de la Seul a salvat de la înec doi concurenți, renunțând la cursă și la victorie.

Într-o lume a concurenței, performanțele sportivilor au fost răsplătite de-a lungul timpului cu medalii de aur, argint și bronz. Și au fost multe. Din 1964 până acum însă, doar 10 sportivi au primit *Medalia De Coubertin* (printre care și Lemieux), care simbolizează adevăratul spirit olimpic. Cel mai important nu este să câștigi, ci să participi cu onoare, spunea fondatorul Jocurilor Olimpice moderne, Pierre de Coubertin.

FILONUL FAIRPLAY-ULUI

Poate părea ciudat, însă originea conceptului de fairplay nu o găsim în Jocurile Olimpice din Grecia antică, ci în principiile cavalerismului medieval, care presupuneau: respectul pentru adversar, alegerea celui mai bun adversar, protecția pentru cei slabi, interdicția de a ataca un inamic neînarmat sau de a abandona un aliat etc. Sistemul de valori cavaleriești a fost transferat în epoca victoriană în competițiile sportive dintre nobili, desfășurate pentru plăcerea jocului și nu a câștigului. Termenul de fairplay a fost folosit pentru prima oară de Shakespeare (1564–1616) în drama „King John” cu sensul de corectitudine într-o confruntare.

DAR CE ÎNSEAMNĂ FAIRPLAY-UL?

Un răspuns sumar ni-l dă dicționarul care îl definește prin acceptarea loială a regulilor (în sport, afaceri).

La început, noțiunea de fairplay însemna în etica sportivă engleză un joc plăcut, frumos, apoi a început să desemneze și atitudinea care permitea jocul plăcut: păstrarea integrității fizice și psihice a adversarului, egalitatea de șanse, capacitatea de a pierde și de a câștiga, acceptarea deciziei arbitrilor, empatia. Cu sensul de corectitudine și dreptate, fairplay-ul a intrat și în viața cotidiană fiind asimilat ca valoare morală ce trebuie să caracterizeze relațiile interumane.

FAIRPLAY-UL DE ACASĂ

Comportamentul fairplay își are rădăcinile în familie. Gândiți-vă cum reacționați în jocurile de acasă cu propriul copil și veți înțelege singuri dacă îl educați în spiritul fairplay-ului.

- Urmăriți să câștigați jocul sau să petreceți un timp plăcut în compania copilului?
- Vă folosiți de avantajul celui mai puternic sau îi oferiți șanse egale?
- Vă place să trișați sau respingeți mijloacele neloiale?
- Aveți nevoie de arbitru sau apelați la “arbitrul” care viețuiește în dumneavoastră?
- Vă lăudați când câștigați sau vă manifestați discret?
- Îl tachinați pe copil pentru că a pierdut sau îl consolați?
- Îl felicitați când câștigă sau vă supărați că ați pierdut?